

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Thalaßio Monacho. 320.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τινῶν εὐφορίαν τῆς γῆς σου, τῶν διδόντων
ἢ πολλοῖς ἔχεις χειροῖς, νῦν ἰδὼν τῶν
ἐν χερίᾳ σοι φυλάττουσαν τινῶν αὐ-
τάκεια, μετὰ ταῦτα δὲ τινῶν ἀγίων
εὐφροσύνην παρέχουσαν.

Διάκονος ἀρχιεπισκόπου. σιη.

Μοναχὸς τις πρὸς τινῶν ἡμετέραν ἐ-
κχιπὼν ἀπηνήθησε, χηρὰ τὸ τῆς τιμίας
σου φέρων δεξιᾶς. καὶ ὡς αὐτὸς οἶδας
σφραγίζειν τοὺς ὑποθήκας σου, ὅτι
δὲ χάριν ἢ κει ἠρόμεθα. ἰκεσίαν δὲ εἶχε
παρακληθῆναι παρ' ἡμῶν τινῶν ἀγάπην
σε, συγγνώμην αὐτῶ ὅτι πηλοσμάτι
βραχέει, ὃ ἐξ ἀγνοίας ὑπέμεινε. εἰ τοί-
νυν μὴ ἐν σωτηρίᾳ πηλοσμάτων ἐγά-
νετο, πολλάκις ἐξουβείσας εἰς τινῶν με-
τάγνωσιν, καὶ δραπέτευειν δι' εὐκο-
λίαν γὰρ πρὸς ἡ γνώμης μεμάθηκε, πά-
ραχε αὐτῶ δι' ἡμᾶς τινῶν συγχωρησίν.
εἰ δὲ τοιοῦτος ὅστις οἶος μηδὲν ἐκ τῆς
συγγνώμης ἐλεπώθηται, μηδὲ τῶν ἡ-
μετέραν γραμμάτων ἀπηνήθηται, ἀλλ'
ἔξω τῆς τῶν ἀδελφῶν γαλήνης καθί-
σεται, μὴ κυμάτων φλεγμονὰς καὶ δι-
νήσης τοῖς σου χερίσιν αὐτῶν ἠθεοῖν
αὐτῶν ἐπεγείρη. τὸ γὰρ καὶ ὁ νόμος
ἡμῶν παρολογοῦσιν ὑποτίθεται, ἔξω
τῆς παρεμβολῆς τοὺς λεπρωτάτας ἐκ-
πέμπων.

Δωροθέου πρεσβυτέρου. σιβ.

Εἰ τύπος ἱερέως τὸ ποιμνίον, καὶ φῶς
τῆς ἐκκλησίας ἀνομάσθη, καὶ ὑπάρ-
χει, ἀνάγκη τοῖς ἠθεοῖν αὐτῶ συνεκ-
τυποῦσθαι τὸ ὑπὸ κλον ὡς σημάτιον
κηρὸν. εἰ τοίνυν φῶς ἐναι βύλει, μισθὸν
τῶν εὐτραπέλιαν, καὶ τινῶν ἀειφορίαν
τῶν γέλωτος. ἵνα μὴ πολλοὺς διδασκῆς
ἀχάτην. ἱερεὺς γὰρ ἄγγελος κυρίου
παντοκράτορος ὅστις. ἄγγελος δὲ οὐκ
ὄψεται γέλωτα, ἐμφόσως τῶν θεῶν
λειτεργῶν.

Θαλασίου μοναχοῦ. τκ.

Ἀκριβῶς ὀπισθόμηνος, ὅτι ὁ κόρος

namque partem ex ubertate terræ tuæ, ei,
à quo eam accepisti, pendis. Quam quidē
tu in multa tempora habiturus es; nunc
quidem eorum, quæ opus sint, sufficientē
vsum tibi custodientem: post autem sem-
piternam voluptatem afferentē.

Lucæ Cœnobiarchæ. 318.

Monachus quidam ad solitudinem no-
stram venit, honorandæ tuæ manus speciē
atque habitum gerens, & quo discipulos
tuos consignare nosti. Cùm autem, ecquā
ob causam veniret, quæsiuissemus, ille sup-
plex à nobis petit; ut abs tuæ charitate
precibus contenderemus, ut sibi exiguum
erratum condonares, in quod ex ignora-
tione incidit. Quapropter, si non in pec-
candi consuetudinem venit, sapius vide-
licet illata pœnitentiæ atque resipiscentiæ
contumelia, obque ventris aut mentis ac
voluntatis leuitatem fugam capeffere di-
dicit, nostra causa velim ipsi veniam tri-
buas. Sin autem is est, qui venia & indul-
gentia minimè melior fiat, nolim ille fru-
ctum ex literis nostris vllum capiat, verùm
è fratrum tranquillitate foras ablegetur:
ne tumidos fluctus, ac vertigines, placidus
& quietis ipsorum moribus exciter. Nam
hoc quoque lex nobis sub parabolæ corti-
ce præscribit, cùm eos, qui lepra laborant,
extra castra emittit.

Dorotheo Presbytero. 319.

Cùm sacerdos gregis forma, & Ecclesiæ
lumen dictus sit, ac reuera sit, subditos, ut
ceram sigillo, sic ipsius moribus imprimi
necesse est. Quocirca si lumē esse vis, scur-
rilitatem, ac risus petulantiam odio infe-
ctare: ne alioqui multos petulantiam ac
procacitatem doceas, Sacerdos enim Do-
mini omnipotentis Angelus est. Angelus
autem risum nescit, Deo cùm metu ac pa-
uore ministrans.

Thalasio Monacho. 320.

Cùm tu illud exploratissimum habeas,
K iij

faturitatem vitiosos affectus parere, gulamque ad libidinem & lasciuias pertrahere, nihil necesse fuit, quamobrem ex me sciscitateris, quænam horum verborum explanatio sit, Ne quis fornicator, aut prophanus, vt Esau: cum scriptura sacra cum primogeniorum iuris proditorem ob ventris ingluuiem ac voracitatem fuisse conuincat. Nam cum eum gulæ deditum fuisse ostendisset, vnà quoque fornicatorem & prophanum fuisse, satis habuit demonstrasse.

Palladio Episcopo. 321.

In matutino interficiebam omnes peccatores terræ, inquiens Psaltes, iustitiæ sinceritatem & integritatem ac prudentiam declarat: nempe quod nec iracundia, nec temulentia eum ad cædem impellebat. Nam illa, etsi hesternò die ipsius animum concitabat, at per noctis longitudinem mitigabatur. Hæc rursus, etsi vespere ingens accesserat, per somnum tamen satis minuebatur ac discutiebatur. Pura itaque, inquit, atque integra, tum manu, tum mente, aduersus eos qui Deum sceleribus suis lacessabant, arma inducbam.

Timotheo Lectori. 322.

Ecles. 8. Quemadmodum haud tutum est cum homine pugnaci desertum peragrarè: eodem modo haud facile est cum homine indocto sermones eruditos mouere. Vt enim ille omnibus corporis viribus in solitudine utetur, si quid quod ipsum offendar, dictum aut actum fuerit: sic iste, nisi omnia ad ipsius inscitiam dicta fuerint, omnes & philosophicos sermones, & probos viros ac virtutis amantes ex orbe terrarum explodit & eliminat. Solet enim vt plurimum fortitudinis speciem exhibere temeritas: ac nunc eam passim præsentem inuenias. Nam nec Ecclesiam, nec Rempublicam, nec ipsum imperij statum, sine ea regi atque administrari perspexeris. Ex quo & mala exuberant, & seruilis quædam humilitas imperium vbique arripuit. Quæ

τίκτει τὰ πάντα, καὶ ἡ γαστριμαρμία σὺρει πρὸς τὰς λαγνείας, καὶ ἐπιπῶς οἶμοι, ἠρώτησας, τὸ μή τις πόρνος ἢ βέβηλος, ὡς Ησαΐ, ὅποιαν ἔχει ἔπιπλυσιν, τῆς γαστρὸς πρὸς τὴν ἐλεγχούσης τῆς μήτρας πρὸς βίαιον ἀφ᾽ ἑκείνου κοιλίας. Δείξασα γὰρ αὐτὸν γαστριμαρμον ἠρκέσθη συκαποδ᾽ εἶσαι καὶ πόρνον καὶ βέβηλον.

Παλλάδιῳ ἐπισκόπῳ. τκα.

Εἰς τὰς πρωΐας ἀπέκτεινον πάντας τὸς ἀμαρτωλὸς τῆς γῆς, λέγων ὁ βαλμαφδὸς, τὸ ἀκριβὲς καὶ ἀπλαγῆς, καὶ κηφάλιον τῆς δικῆς παρέστησιν, ὅτι ἔτε θυμὸς, ἔτε μέθη τὴν ἀνάρεσιν ὑπέπιθετο. ὁ μὲν γὰρ εἰ καὶ τῆ χθὲς ἡμέρᾳ παρώξυνεν, ἀλλὰ ἀφ᾽ τῆς μήκους τῆς νυκτὸς ἐμαλάσαστο. ἡ δὲ, εἰ καὶ ὀψίας πολλὴν πρὸς γένετο, ἀφ᾽ τῆς ἡμέρας ἰκανῶς ἐλεπίπυετο. κατὰ τὴν αὐτὴν καὶ χεῖρ, καὶ γνώμη καὶ τῆς εἰς θεὸν ἀμαρτανόντων ἐξωπλιζόμενοι.

Τιμοθέῳ ἀναγνώστῃ. τκβ.

Ὡς τὸν ὄγκον ἀσφαλὲς μετὰ μαχίμῃ διοδεύειν ἀοικητοί, ἔπως ὄγκον ευχερὲς πρὸς ἀμαρτῆ λόγους κινήσαι παιδεύσεως. ὁ μὲν γὰρ πάση τῇ δυνάμει χεῖρ σεται ἐπ' ἐρήμου, εἰ τι τῆς ὄγκου αὐτῶ πρὸς φιλοῶν λεχθεῖν ἢ πρὸς χεῖρ. ὁ δὲ, εἰ μὴ πάντα πρὸς τὴν αὐτοῦ λαλεῖται ἀπαιδεύσειαν, πάντας ἐκκρίνει τῆς οἰκουμένης, καὶ λόγους φιλοσόφους, καὶ ἀνδρας φιλαρέτους. φιλεῖ γὰρ, ὡς τὰ πολλὰ, ἀνδρίζεσθαι ἢ ἀλογία, καὶ νῦν αὐτῶν εὐρήσας πανταρχῶν πρὸς ἐξουσίαν. ἔτε γὰρ ἐκκλησίαν ἀνευ αὐτῆς, ἔτε τὴν πολιτείαν, ἔτε αὐτῶν τὴν βασιλείαν, ἔτε ταύτης ἰδοὺς διοικουμένην, ἀφ' ὧν καὶ τὰ κατὰ πλεονάζει, καὶ δουλοπρέπεια, τὸ πάντα χεῖρ πρὸς ἐξουσίαν κατὰ τὸν.

Φέρει